

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον
Πράξ. ιγ, 6-12

ΜΑΡΤΙΟΣ - ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2024

ΕΤΟΣ ΜΕ΄

ΑΡ.525 - 526

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΖ' ΤΟΥ ΛΟΥΚΑ (ΑΣΩΤΟΥ)

Απόστολος: Α' Κορ. στ' 12-20

Ευαγγέλιον: Λουκ. ιε', 11-32

3 Μαρτίου 2024

Οὐκέτι εἰμί ἄξιος κληθῆναι υἱὸς σου»

Την περασμένη Κυριακή, μέσα από την παραβολή του Τελώνου και Φαρισαίου, είδαμε τη σημασία της ταπεινώσεως. Σήμερα, με την παραβολή του Ασώτου μας παρουσιάζει το ευαγγέλιο τη σημασία της μετάνοιας και το μεγαλείο της συγκώρησης, αξίες οι οποίες αποτελούν δύο από τους ακρογωνιαίους λίθους στη διδασκαλία της Εκκλησίας μας.

Εκτενέστερα η συγκεκριμένη παραβολή δεν αναφέρεται σε ένα μόνο αμάρτημα του νεότερου υιού. Αλλά αποκαλύπτει, κυρίως, τη φύση της αμαρτίας, που δεν είναι τίποτε άλλο, παρά η ανταρσία του ανθρώπου προς το πρόσωπο του Κυρίου. Ο άνθρωπος, ενεργεί με τέτοιο τρόπο, ώστε να αλλοιώνει την όψη των πραγμάτων, δηλαδή, τις εντολές του Θεού, τις οποίες παρουσιάζει ως δύσκολες ή επικίνδυνες, ενώ την οικογενειακή ευτυχία, την πείρα και τις συμβουλές του πατρός τις θεωρεί αναχρονιστικές και τις παρομοιάζει σαν μια φυλακή.

Είναι γνωστό, ότι στη θέση του Ασώτου υιού βρίσκεται ο καθένας μας, όλη η ανθρωπότητα. Εγκαταλείψαμε τον πατρικόν Οἶκον, διακόψαμε τη σχέση μας και την επικοινωνία μας με τον Θεό, στο ὄραμα μιας ελεύθερης ζωής χωρίς φραγμούς. Παραδοθήκαμε επίσης στη φιλαυτία και στα θελήματά μας και εκείνα μας συντριβούν καθημερινά. Αυτή η ταλαιπωρία μας που χαρακτηρίζεται από την πραγματική ή πνευματική μας πτωχεία είναι το τίμημα της παρακοής μας, όπως λέγει ο προφήτης Ιερεμίας *«παιδεύσει σε ἡ ἀποστασία σου, καὶ ἡ κακία σου ἐλέγξει σε»* (2,19) δηλαδή, *«θα σε τιμωρήσει ἡ ἴδια ἡ ἀποστασία σου καὶ ἡ κακία σου θα σε ἐλέγξει καὶ θα σε συγκλονίξει»*. Απομακρυνθήκαμε από τον Θεό αφού θελήσαμε να ζήσουμε μια διαφορετική ζωή από αυτήν για την οποία Εκείνος μας δημιούργησε.

Οι λανθασμένες επιλογές, τα προσωπικά λάθη, είναι εμπειρίες που βαθαίνουν τη ζωή και μας κάνουν σοφότερους, αν οδηγήσουν στην μετάνοια και στην επιστροφή. Αν όμως, επιμείνουμε να ζούμε *«εις χώραν μακράν»* τότε οι αρνητικές συνέπειες είναι ραγδαίες και καταστροφικές. Η εικόνα του μικρότερου υιού στη χώρα της ασωτίας είναι φριχτή. *«Διεσκόρπισεν τὴν οὐσίαν αὐτοῦ ζῶν ἀσώτως. Δαπανήσας δὲ αὐτοῦ πάντα»* και κατά συνέπεια κινδυνεύει η ζωή του από τον ισχυρό λιμό στην πιο ουσιαστική υπαρξιακή έννοια. Απο κληρονόμος πλουσίου πατέρα επιθυμεί τώρα να γίνει ένας ἔσχατος μισθωτός γιατί χάνει το κύρος και το ὄνομα που είχε, στερείται τα πάντα και γίνεται χοιροβοσκός *«καὶ ἐπεμψεν αὐτὸν εἰς τοὺς ἀγροὺς αὐτοῦ βόσκειν χοίρους· καὶ ἐπεθύμει χορτασθῆναι ἐκ τῶν κερατίων ὧν ἤσθιον οἱ χοῖροι, καὶ οὐδεὶς ἐδίδου αὐτῷ»*.

Η παραβολή καταλήγει στην επιστροφή. Ο λόγος του Θεού ποτέ δεν είναι αρνητικός. Μέσα στα υπαρξιακά και ιστορικά αδιέξοδα προβάλλει η ακτίδα της

πατρικής αγάπης. Αυτό είναι το σταθερό σημείο και το σταθερό δεδομένο της παραβολής. «*Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, καὶ γὰρ ἀναπαύσω ὑμᾶς.*», «ελάτε λοιπὸν γυρίστε πίσω, κατανοήσετε το μέγεθος της αδυναμίας και της καταφρόνιας σας, για να βρείτε ανάπαυση και την δόξα σας.» Ο Κύριος μας ήρθε για αυτό ακριβῶς τον λόγο. Να μας ανακοινώσει ὅτι ἔχουμε πατέρα στον ουρανὸ, ὅτι ο Θεὸς εἶναι γεμάτος ευσπλαχνία για εμάς, ὅτι ὅποιες και ὄσες και αν εἶναι οἱ αμαρτίες μας, ἐκεῖνος ἔχει τὴν δύναμη να τις εξαλείψει και να τις δεχθεῖ. Ἦθελε να μας μάθει, ὅτι ο Θεὸς εἶναι Πατέρας μας ὅτι ἡ ζωὴ τῆς αμαρτίας που ζοῦμε δεν εἶναι αὐτὴ που μας ταιριάζει. Και ἀκόμα ὅτι οἱ αμαρτίες μας χωρίζουν ἀπὸ το Θεὸ Πατέρα, μας κάνουν ἐχθροὺς του ἐνῶ Ἐκεῖνος εἶναι γεμάτος Πατρικὴ ἀγάπη και ευσπλαχνία για εμάς τα παιδιά Του. Ναι, ὑπάρχει ἡ δυνατότητα τῆς ἐπιστροφῆς, τῆς διαγραφῆς τῶν λαθῶν μας, τῆς ἀποκατάστασης τῆς κοινῶνίας τῆς ἀγάπης με τον Θεὸ και με τον συνάνθρωπό μας. Ἡ συγχώρεση εἶναι ἡ ἀπάντηση πρὸς τον μετανοοῦντα και τις περισσότερες φορές προέρχεται ἀπὸ τον Θεὸ. Εἶναι ὅμως και ἄλλες πλείστες φορές, που καλοῦμαστε εμεῖς να ἀσκήσουμε τὴν ἀγάπη και τὴ συγγνώμη πρὸς ἐκείνους που μας ἔχουν βλάψει.

Ἡ παραβολὴ καταξιώνει τελικὰ τον ἀσωτο υἱὸ. Δεν ἐπαινεῖται ο πρεσβύτερος για τὴ στάση του, ἀλλὰ ο νεότερος για τις ἐπιλογές του. Και γιατί εἶναι σκάνδαλο θρησκευτικό. Ἡ ἐπιβράβευση, ἀσφαλῶς, δεν γίνεται για τὴν ἐπανάσταση του ἢ για τὴν ἀσωτία του, ἀλλὰ για τὴν μετάνοια και τὴν ἐπιστροφή του. «*Ἠργίσθη δὲ καὶ οὐκ ἤθελεν εἰσελθεῖν... Ἰδοὺ τοσαῦτα ἔτη δουλεύω σοι...καὶ οὐδέποτε ἔδωκας ἔριφον ἵνα μετὰ τῶν φίλων μου ἐφραυθῶ.*» Ο πρεσβύτερος τίθεται ὑπο κριτικὴ ὄχι ἀσφαλῶς για τὴ συνέπεια στις υποχρεώσεις του ἢ για τὴν πιστότητα του στις οικογενειακὲς ἀρχές, ἀλλὰ για τὴ σκληροκαρδία του και για τὴν ἔλλειψη κατανόησης και ἀγάπης πρὸς τον ἀδελφὸ του. Γι' αὐτὸ και ἡ παραβολὴ ἐπιλέγεται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία να ἀναγινώσκει κατὰ τὴν περίοδο αὐτὴ ἐν ὄψει τῆς Μεγάλῆς Τεσσαρακοστῆς και τῶν γεγονότων του Πάσχα, ὡς πρόσκληση για μετάνοια και ἐπιστροφή, κατὰ τον τύπο του ἀσώτου υἱοῦ.

Ἀδελφοὶ συγκεφαλαιώνοντας τα προλεχθέντα, θα μπορούσαμε να πούμε ὅτι ἡ σημερινὴ παραβολὴ εἶναι ολόκληρο το Ευαγγέλιο. Και μόνη αὐτὴ εἶναι ἰκανὴ να μας οδηγήσει στη σωτηρία. Ο Χριστὸς σήμερα μας ἔμαθε ὅτι δεν πλάσθήκαμε για τὴ ζωὴ τῆς αμαρτίας και ὅτι ἐάν βρισκόμαστε σε αὐτὴ τὴν κατάσταση τῆς πτώσεως και τῆς ἐξαχρείωσης εὐθυνόμαστε εμεῖς. Ὅτι αν και εἴμαστε αμαρτωλοὶ δεν χάσαμε τὴν ἐλπίδα και τὴ δυνατότητα να ἐπιστρέψουμε ἐκεῖ ἀπὸ ὅπου ξεπέσαμε. Ὅτι ο Θεὸς εἶναι Πατέρας μας, γεμάτος ευσπλαχνία και στοργή. Ὅτι μπορούμε να ἀπολαύσουμε το ἔλεος του Θεοῦ Πατέρα ὑπὸ τις ἐξῆς προϋποθέσεις: τὴν ταπείνωση μας ἐνώπιον του, τὴν υποταγὴ μας στο θέλημα του, τὴν ἀναγνώριση τῆς ἀποτυχίας μας, ἀλλὰ κυρίως τὴν μετάνοια μας.

† **Ἀρχιμανδρίτης Λάμπρος Στυλιανοῦ**

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΕΩ

Απόστολος: Α' Κορ. η' 8-θ' 2

Ευαγγέλιον: Ματθ. κε' 31-46

10 Μαρτίου 2024

Εφ' όσον εποιήσατε ενί τούτων των αδελφών μου των ελαχίστων, εμοί εποιήσατε (Ματθ., κε, 40)

Τρίτη Κυριακή της κατανυκτικής περιόδου του Τριωδίου σήμερα, αγαπητοί μου αδελφοί, και η εκκλησία, στο πλαίσιο της προετοιμασίας μας, ονομάζει αυτή την Κυριακή, Απόκρεω ή μελλούσης κρίσης.

Απόκρεω γιατί από αύριο και καθ' όλη τη διάρκεια της εβδομάδος μας παρακινεί σε αποχή από το κρέας. Μας προσαρμόζει έτσι στην μεγάλη προσπάθεια που θα χρειαστεί σε επτά μέρες στον αγώνα της αυστηρής νηστείας και της πνευματικής μας καλλιέργειας.

Λέγεται και μελλούσης κρίσης γιατί διαβάζεται η ευαγγελική περικοπή της δευτέρας παρουσίας του Κυρίου μας στη γη μαζί με τους Αγγέλους του όπου θα έχουμε την τελική κρίση; Σε αυτή θα κριθούν όλοι, ζώντες και κεκοιμημένοι, αυτοί που πιστεύουν στο ευαγγέλιο αλλά και αυτοί που δεν το πίστεψαν ή δεν το άκουσαν. Χθες παραμονή της Κυριακής της Απόκρεω η εκκλησία μας κάλεσε στην μνήμη «πάντων των απ' αιώνος κοιμηθέντων ευσεβώς, επ' ελπίδι αναστάσεως, ζωής αιωνίου». Σοφά λοιπόν η εκκλησία μας θύμισε τους κεκοιμημένους γιατί είναι άρρηκτα συνδεδεμένοι με εμάς και με την εκκλησία. Εμείς, οι ζώντες, αποτελούμε το στρατευόμενο σώμα της εκκλησίας και οι κεκοιμημένοι αδελφοί το σώμα της θριαμβεύουσας εκκλησίας, με κεφαλή τον Κύριο ημών Ιησού Χριστό γι' αυτό όλο το σώμα θα βρεθεί μπροστά στον Κριτή του.

Όσοι έζησαν προ Χριστού και δεν γνώρισαν τον Χριστό ή το ευαγγέλιο, θα κριθούν, όπως μας αναφέρει ο Απόστολος Παύλος στην προς Ρωμαίους επιστολή, «κατά της συνείδησης αυτών», του έμφυτου νόμου δηλαδή που έχει τοποθετήσει ο Θεός σε κάθε άνθρωπο για να ξεχωρίζει το καλό από το κακό. Δεν είναι της παρούσης να αναλύσουμε περισσότερο αυτό το θέμα της κρίσεως αυτών, αλλά να δούμε το περιεχόμενο του σημερινού ευαγγελίου και την κρίση που θα έχουμε όλοι εμείς που γνωρίσαμε το ευαγγέλιο Του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού και βαπτιστήκαμε στον θάνατο αλλά και την ανάσταση Του. Ποιο θα είναι λοιπόν το κριτήριο Του όταν έλθει με όλη την Δόξα Του?

Την απάντηση μας την δίνει το ίδιο το ευαγγέλιο και είναι η αγάπη. Ο Άγιος Ιγνάτιος Αντιοχείας μας αναφέρει πως θεμέλιο και ουσία της ζωής της Εκκλησίας είναι «ενότητα πίστεως και αγάπης».

Πίστη είναι, όπως μας διδάσκει ο Μέγας Βασίλειος στο Περί Πίστεως έργο του, «η χωρίς διάκριση αποδοχή όλων όσων μας έχουν παραδοθεί ως αλήθεια μέσα στην εκκλησία με την χάρη του Θεού, όπως ακριβώς εδέχθη και ο Αβραάμ αυτά που του είπε ο Θεός». Η συμμετοχή μας λοιπόν στη θεία λειτουργία, στα διάφορα μυστήρια της εκκλησίας μας, η μελέτη της Αγίας Γραφής και των βίων των αγίων μας βοηθά να θεμελιώσουμε σε γερές βάσεις την Πίστη μας.

Πίστη στο πρόσωπο Του Χριστού όμως χωρίς έργα αγάπης είναι νεκρή. Η αγάπη όπως μας την δίδαξε ο ίδιος με την «καινή εντολή» Του, «αγαπάτε αλλήλους» και συμπληρώνοντας «εν τούτω γνώσονται πάντες ότι εμοί μαθηταί εστέ, εάν αγάπη έχητε εν αλλήλοις» (Ιωαν. 13,35) ενώνει τον Ίδιο με εμάς αλλά και τον συνάνθρωπο μας. Τον πλησίον. Τον αδελφό μας

Η αγάπη λοιπόν όχι μόνο προς τον Θεό αλλά και προς τον συνάνθρωπο μας ως εικόνα Θεού θα μας οδηγήσει στην σωτηρία και την αιώνια βασιλεία Του Θεού. Πείνασα, δίψασα, αρρώστησα, ήμουν γυμνός ή σε φυλακή και με αγάπη με περιποιηθήκατε στο πρόσωπο ενός από τους συνανθρώπου σας είναι σαν και με περιποιηθήκατε Εμένα και είστε άξιοι του παραδείσου θα μας πει ο Δίκαιος Κριτής. Αντίθετα όσοι δεν πρόσφεραν έργα αγάπης στον αδελφό τους δίκαια θα δεχτούν την τιμωρία της κολάσεως. Αυτή η αγάπη προς τον αδελφό μας πρέπει να έχει ως παράδειγμα την αδιάλειπτη αγάπη Του Χριστού.

Πρώτο γνώρισμα της το αδιάκριτο. Να μην κάνει διάκριση σε φίλο, γνωστό, συγγενή, ξένο, εχθρό ή διαφορετικού χρώματος και θρησκείας. Όλοι τέκνα Θεού είμαστε άρα αδελφοί μεταξύ μας.

Το δεύτερο γνώρισμα της αγάπης μας πρέπει να είναι η θυσία και ο κόπος. Φαγητό, νερό και ρούχα λίγο - πολύ όλοι μπορούμε να προσφέρουμε. Η θυσία όμως της ησυχίας μας, του χρόνου της άνεσης μας και να θέσω τον εαυτό μου σε ταλαιπωρία είναι η αυτή ακριβώς η έννοια της θεϊκής αγάπης.

Τρίτο γνώρισμα είναι να μην δίδεται ζητώντας τα του «εαυτού», δηλαδή ανταλλάγματα. Να προσφέρουμε στον άνθρωπο χωρίς να έχουμε στο πίσω μέρος του μυαλού μας το δικό μας κέρδος, ούτε τον έπαινο που θα δεχτούμε, ακόμα, και στην εσωτερική ικανοποίηση μας ότι προσφέραμε πράγματα αξίας ή σπατάλησα πολύ χρόνο.

Τέλος η αγάπη πέραν από τα εξωτερικά, τυπικά και υλικά πρέπει να βοηθήσει τον συνάνθρωπο μας και πνευματικά και να τον οδηγήσει στην σωτηρία της ψυχής του.

Αγαπητοί μου αδελφοί, η αγάπη δίδετε από τον Θεό. Μεταδίδετε από εμάς σε όλους τους ανθρώπους και ανταποδίδεται στην εικόνα του σημερινού ευαγγελίου. Ο Κριτής Χριστός στον θρόνο του και εμείς όλοι στην κρίση Του. Στις πράξεις αγάπης που θα είναι γραμμένες στο βιβλίο της ζωής μας θα κριθεί αν θα κερδίσουμε τον Παράδεισο.

Πρωτοπρεσβύτερος Μάριος Παπαχρυσάνθου

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΤΥΡΙΝΗΣ

Απόστολος: Ρωμ. ιγ' 11 – ιδ' 4

Ευαγγέλιο: Ματθ. στ' 14 - 21

17 Μαρτίου 2024

Στην πρώτη χριστιανική Εκκλησία είχε ανακύψει ένα ζήτημα: Κατά πόσο επιτρέπεται να καταναλώνουν οι Χριστιανοί τα υπόλοιπα από τα κρέατα που προσφέρονταν, ως θυσίες, από τους ειδωλόατρεις ή όχι. Υπήρχαν πιστοί που υποστήριζαν ότι όλα τα κτίσματα του Θεού είναι καλά και επομένως «ουδέν απόβλητον». Αυτή τη θέση υποστήριζε και ο Απ. Παύλος.

Άλλοι, όμως, έλεγαν ότι τα ειδωλόθυτα, τα κρέατα των θυσιών δηλαδή, ήταν ακάθαρτα και δεν έπρεπε οι Χριστιανοί να τα χρησιμοποιούν. Δημιουργήθηκε έτσι μια διαφωνία, που προκαλούσε διενέξεις και ταραχές ανάμεσα στους πιστούς. Αυτοί που υποστήριζαν την πρώτη θέση περιφρονούσαν τους άλλους ως αδύνατους στην πίστη και εκείνοι που απέφευγαν τα ειδωλόθυτα κατέκριναν τους αντίθετους.

Ο Απόστολος Παύλος, όπως ακούσαμε στο σημερινό αποστολικό ανάγνωσμα, τοποθετεί το θέμα σε μιαν άλλη βάση, με θαυμαστή ευρύτητα. Είναι δευτερεύον και επουσιώδες, γράφει στους Ρωμαίους, το αν θα χρησιμοποιείτε ειδωλόθυτα ή όχι. Το πρωτεύον, αυτό που έχει σημασία, είναι οι μεταξύ σας σχέσεις. Και αυτές πρέπει να διέπονται από αγάπη και ενότητα.

Δυστυχώς, όμως, πάντοτε οι πιστοί, σε όλες τις εποχές, εύρισκαν και βρίσκουν αφορμές για διενέξεις και διχοστασίες, που τραυματίζουν τη μεταξύ τους αγάπη και κλονίζουν την εκκλησιαστική ενότητα. Δεν θα ήταν, λοιπόν, άσκοπο να επισημάνουμε ορισμένες αιτίες και καταστάσεις που φέρνουν δυσαρμονία στις σχέσεις μας με τους άλλους και είναι αμαρτήματα ενάντια στην αγάπη προς «τον πλησίον», που αποτελεί απαραίτητη προϋπόθεση της χριστιανικής ζωής.

Είναι, πρώτα, η δικόνοια, που σαν σαράκι εισχωρεί στους πιστούς και τους χωρίζει, ώστε να συγκρούονται με άκαμπο φανατισμό και κανείς να μη θέλει να υποχωρήσει. Αυτό μπορεί κανείς να το διαπιστώσει αρχίζοντας από τις μικρές ιδιωτικές και οικογενειακές φιλονικίες, μέχρι τις φοβερές συγκρούσεις μεταξύ ομάδων και οργανισμών, το μίσος μεταξύ των εθνών, τους τοπικούς πολέμους και τις διεθνείς ένοπλες συρράξεις.

Αλήθεια, πόσες φορές ανάμεσα σε Χριστιανούς, που διακηρύττουν ότι είναι πιστοί, εμφιλοχωρεί η δικόνοια και προκαλούνται έριδες και διαμάχες που διαβρώνουν την εκκλησιαστική ενότητα! Πόσες φορές το ίδιο το οικογενειακό περιβάλλον γίνεται θέατρο φιλονικιών και συγκρούσεων! Και οι αιτίες, πολύ συχνά, είναι τόσο ασήμαντες όπως στη διένεξη των πρώτων Χριστιανών για τα ειδωλόθυτα.

Σ' αυτές τις περιπτώσεις καλούμαστε εμείς, οι πιστοί, να αναλογιστούμε τις ευθύνες μας απέναντι στον Θεό και τους αδελφούς μας και να περιστέλλουμε τους προσωπικούς μας εγωισμούς και φανατισμούς, που σχεδόν πάντοτε είναι η ρίζα των συγκρούσεων. «Ο Χριστός είναι για μας πραγματικά η ειρήνη» διατρανώνει ο Απ. Παύλος. «Αυτός έκανε τους δύο αντιμαχόμενους κόσμους ένα

λαό και γκρέμισε ό,τι σαν τείχος τους χώριζε και προκαλούσε έχθρα μεταξύ τους». Αυτή η πραγματικότητα πρέπει να επικρατεί πάνω από τις ανθρώπινες διαφορές και αντιμαχίες. Και ως κώδωνα του κινδύνου ας ακούμε τη φωνή του ίδιου Αποστόλου να μας προειδοποιεί: «Ει δε αλλήλους δάκνετε και κατεσθίετε, βλέπετε μη υπ' αλλήλων αναλωθήτε».

Μια δεύτερη αιτία διάσπασης και διαίρεσης των πιστών είναι το σκάνδαλο. Το σκάνδαλο μπορούμε να το παρομοιάσουμε με την πέτρα, πάνω στην οποία μπορεί κανείς να σκοντάψει και να πέσει. Είναι το εμπόδιο και το πρόσκομμα που παρεμβάλλεται στην πνευματική πορεία και εμποδίζει την πνευματική προκοπή. Αφορμή σκανδάλου γίνονται οι πιστοί όταν δεν «περιπατούν ευσημόνως». Το σκάνδαλο είναι κρυμμένο εκεί όπου, κάτω από μια αξιοπρεπή επιφάνεια, υποκρύπτεται η απάτη και η υποκρισία. Εκεί όπου επικρατεί η ανεντιμότητα και η ανειλικρίνεια.

Ο Κύριος, βεβαίως, μας προειδοποίησε ότι «ανένδεκτόν εστιν του μη ελθείν τα σκάνδαλα». Είναι αδύνατον να μην έρθουν τα σκάνδαλα και οι πειρασμοί. Αυτό δεν μπορούμε να το αποφύγουμε. Ο διάβολος, ο οποίος επιδιώκει να πλήξει την ενότητα των πιστών, πυροδοτεί συνεχώς σκάνδαλα. Ωστόσο, σε μίαν εποχή που όλοι, με μεγάλη ευκολία, βάλουν κατά της πίστεως, της Εκκλησίας και του κλήρου, πρέπει εμείς οι πιστοί να είμαστε ιδιαίτερα προσεκτικοί, θυσιάζοντας, πολλές φορές, ακόμα και μερικά δικαιώματά μας, ώστε να μη γινόμαστε αιτία κάποιες ψυχές να κλονίζονται σοβαρά, ίσως δε και ανεπανόρθωτα. Πολλοί περιορίζουν την ευθύνη του σκανδαλισμού μόνο στους κληρικούς, αλλά δεν σκανδαλίζουν μόνο αυτοί. Προσεκτικοί πρέπει να είμαστε όλοι ανεξαιρέτως. Ας μας συνέχει διαρκώς το «Ουαί τω ανθρώπω εκείνω δι' ου το σκάνδαλον έρχεται» του Χριστού. Ο Απ. Παύλος και πάλι μας προειδοποιεί: «Μηδεμίαν εν μηδενί διδόντες προσκοπήν».

Η προτροπή του Απ. Παύλου προς τους Χριστιανούς της Ρώμης ότι: «Αυτός που τρώει απ' όλα, να μην περιφρονεί εκείνον που δεν τρώει κι εκείνος που δεν τρώει, να μην κατακρίνει εκείνον που τρώει», είναι ιδιαίτερα επίκαιρη σήμερα, Κυριακή της Τυρινής, που βρισκόμαστε στο κατώφλι της νηστείας της μεγάλης Τεσσαρακοστής.

Η περίοδος που αρχίζει από αύριο δεν είναι για τα επουσιώδη αλλά για τα ουσιώδη της πνευματικής ζωής. Το διατροφικό διαιτολόγιο δεν είναι από τα ουσιώδη της νηστείας. Η νηστεία κρίνεται από τη διάθεση της άσκησης, της κατανόησης των αδυναμιών των άλλων, ώστε η δική μας πιστότητα και συνέπεια να μην εξουθενώνει και να μην κρίνει «τον εσθιοντα» και από την άσκηση της αγάπης. Μόνο αν η νηστεία μας συνοδεύεται από αυτά γίνεται αποδεκτή ως πνευματικό επίτευγμα και ως αρετή. Μόνο τότε οι πνευματικοί αγώνες και οι κόποι μας είναι ευπρόσδεκτοι στον Θεό. Διαφορετικά αυτοαναιρείται και αυτοκαταστρέφεται κάθε προσπάθεια συνέπειας και τήρησης της νηστείας.

Καλό κι ευλογημένο στάδιο!

† Αρχιμανδρίτης Δημήτριος Κυριακίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Α' ΝΗΣΤΕΙΩΝ

(ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ)

Απόστολος: Εβρ. ια' 24-26,32-40

Ευαγγέλιο: Ιωαν. α' 44-52

24 Μαρτίου 2024

Την πρώτη Κυριακή των νηστειών όρισε η Εκκλησία μας να εορτάζουμε την Κυριακή της Ορθοδοξίας. Η αναστήλωση των Ιερών εικόνων και η επαναφορά της τιμητικής προσκύνησης εικόνων και ιερών λειψάνων θεωρήθηκε από όλους ως νίκη της Ορθοδοξίας έναντι όλων των αιρέσεων. Πραγματικά η εικονομαχία ταλαιπώρησε την Εκκλησία για περισσότερο από ένα αιώνα αφού ο πόλεμος ήταν από μέσα και ήταν πιο δύσκολος και επικίνδυνος. Οι Ορθόδοξοι παραδοσιακοί κληρικοί και μοναχοί διώκονταν ως αιρετικοί ενώ αντίθετα οι αιρετικοί εικονομάχοι υποστηρίζονταν από τις αρχές των αυτοκρατόρων. Γιατί πρέπει να θυμόμαστε όμως αυτά τα αρνητικά μέσα στην Μεγάλη Τεσσαρακοστή και ιδιαίτερα την πρώτη Κυριακή που αρχίζει η νηστεία; Για δύο λόγους κυρίως πρώτα γιατί απαραίτητη προϋπόθεση για την πνευματική προκοπή του πιστού είναι το ορθοτομείν στα δόγματα της Εκκλησίας μας και δεύτερο για να μας θυμίζει ότι πρέπει να προσέχουμε να μην πορευόμαστε με εγωισμό σε νέες φιλοσοφικές θεωρίες της κάθε εποχής αλλά να έχουμε ταπεινωση και υπακοή στην παράδοση των αγίων μας.

Προϋπόθεση της πνευματικής ζωής είναι να ακολουθεί κανείς την κοινή πίστη των πατέρων μας. Εισήλθαμε ήδη στην Μεγάλη Τεσσαρακοστή η οποία θα μας προετοιμάσει πνευματικά με νηστεία, προσευχή μετάνοια, ταπεινωση και καλά έργα να εορτάσουμε και να βιώσουμε τα Άγια Πάθη και την Ανάσταση. Ο Χριστιανός καλείται να αγωνιστεί να ελκύσει την χάρη του Θεού και να λάβει τα χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος. Πέραν όμως από την κοπιαστική εργασία των καλών έργων, το να αγρυπνεί προσευχόμενος, να εγκρατεύεται, να στερείται για να μπορεί να δίνει και στον συνάνθρωπο, να ταπεινώνεται απέναντι στον Θεό και να μετανοεί χρειάζεται και να πιστεύει ορθώς. Ο Χριστός δεν μας είπε ότι είστε ελεύθεροι να πιστεύετε ότι θέλετε και όπως θέλετε αλλά είπε «ό πιστεύων εις έμέ, κ' αν άποθάνη, ζήσεται· και π' αν ζών και πιστεύων εις έμέ ού μ' άποθάνη εις τόν αιώνα» και αλλού είπε «Μη νομίσητε ότι ήλθον βαλείν ειρήνην επί την γην· ουκ ήλθον βαλείν ειρήνην, αλλά μάκαιραν». Δηλαδή θα πρέπει ο πιστός να αποστασιοποιηθεί με τις αιρέσεις και άλλα δόγματα και να είναι ενωμένος με την μία Αγία Καθολική και Αποστολική Εκκλησία. Απαραίτητα χρειάζεται η ορθή πίστη όμως μας την διαφύλαξαν οι άγιοι πατέρες μας. Οι υπερασπιστές των αγίων εικόνων, όπως οι άγιοι Ιωάννης ο Δαμασκηνός, Θεόδωρος Στουδίτης, Μάξιμος ο Ομολογητής, Ειρήνη Αθηναία, Αυτοκράτειρα Θεοδώρα και τόσο άλλοι αγωνίστηκαν μέχρι και διωγμού και μαρτυρίου ακόμα για να διαφυλάξουν την Ορθόδοξη μας πίστη. Δεν είπαν δεν πειράζει να τους αποδεχούμε όλους και όλα είναι καλά. Αν οι άγιοι μας δεν έκαναν αυτό τον αγώνα να διαφυλαχθεί η Ορθόδοξη μας πίστη και παράδοση των τότε οκτώ αιώνων θα χάναμε την αλήθεια και επομένως και την σωτηρία μας. Ο πόλεμος εναντίον των ιερών εικόνων και ιερών λειψάνων έθιγε συθέμελα το οικοδόμημα της Εκκλησίας και συγκέντρωνε όλες τις

αιρέσεις των προηγούμενων αιώνων. Ο Χριστός έγινε άνθρωπος και αυτό που είδαν οι απόστολοι το αποτύπωσαν σε εικόνες ως ιερά εκτυπώματα όπως τα ονομάζει ο άγιος Φώτιος πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως. Με τις εικόνες βοηθήμαστε ως άνθρωποι να αναθούμε προς το πρωτότυπο. Όπως δηλαδή έχουμε τις φωτογραφίες των δικών μας ανθρώπων που έφυγαν από την παρούσα ζωή και βλέποντάς τις μας βοηθάει καλύτερα στο να τους φέρνουμε στη μνήμη μας έτσι ακριβώς συμβαίνει και με τις εικόνες του Χριστού, της Παναγίας και των αγίων μας. Τους είδαμε γι' αυτό και μπορούμε να εικονίσουμε το πραγματικό πρόσωπο που είδαμε. Αυτή η παράδοση και πίστη των αγίων μας δεν πρέπει να διαγράφεται και να ακολουθούμε κατά το δοκούν διάφορες θεωρίες αλλά να μένουμε στην Ορθόδοξη πίστη των αγίων μας.

Ένας δεύτερος λόγος της σημερινής εορτής είναι ότι πρέπει να προφυλαγόμαστε από τον εγωισμό και την πορεία σε αλλότρια από αυτά που μας δίδαξαν οι άγιοι μας. Αν δεν προφυλαχθεί ο πιστός από τον εγωισμό που είναι δαιμονικό πάθος δεν μπορεί ο Θεός να τον επισκεφθεί και να τον αγιάσει. Οι αιρετικοί της εικονομαχίας αλλά και της κάθε εποχής κινούνται με εγωιστικά κίνητρα, να δημιουργούν θεωρίες βασισμένες στη λογική, στην προσωπική μόνο εμπειρία και αποστασιοποιημένοι από τους αγίους μας. Δεν μπορεί η εγκεφαλική γνώση, η λογική και η φιλοσοφία των πραγμάτων να αντικαταστήσει την αγιότητα η οποία βρίσκεται σε ένα άλλο ανώτερο επίπεδο. Οι άγιοι μας βασιζόνταν στην εμπειρία των προηγούμενων αγίων που η ζωή και η διδασκαλία τους ταυτιζόταν σύσσωμα με όλους τους προηγούμενους αγίους πατέρες μας. Αλίμονο στην Ορθόδοξη Εκκλησία αν αποστασιοποιηθεί από τους αγίους Πατέρες μας. Δυστυχώς στις μέρες μας μιλούν για μεταπατερική και νεοπατερική Θεολογία η οποία είναι η χειρότερη μορφή αίρεσης. Οι άγιοι μας είναι ασφαλής οδηγός που οδηγεί στον Θεό. Αν παρατηρήσουμε τα συναξάρια των αγίων μας υπάρχουν πολλές ομοιότητες στους βίους τους. Αυτό συμβαίνει για δύο λόγους πρώτα το Άγιο Πνεύμα που τους αγίασε είναι το ίδιο εις τους αιώνες και δεύτερο οι άγιοι μας αντέγραφαν και εφαρμόζαν στην ζωή πρακτικές προηγούμενων αγίων, γι' αυτό και αγίασαν. Αν θέλουμε λοιπόν να αξιωθούμε και εμείς της σωτηρίας μας θα πρέπει να μην έχουμε εγωισμό και να ακολουθούμε αλλότριους δρόμους αλλά να κάνουμε υπακοή στους αγίους μας.

Διανύοντας την Μεγάλη Τεσσαρακοστή θα πρέπει να έχουμε την κοινή πίστη των αγίων πατέρων μας. Να έχουμε τις αγίες εικόνες στο σπίτι μας και παντού ώστε να αγιάζουν και εμάς και τον χώρο που βρισκόμαστε. Να προφυλαγόμαστε από τις αιρέσεις και άλλες φιλοσοφίες που δεν έχουν ως βάση την ζωή και την διδασκαλία των αγίων μας. Με ταπείνωση και υπακοή στους αγίους μας να πορευτούμε την ζωή μας ώστε να επιτύχουμε τον αγιασμό και την σωτηρία μας.

† Ο Πάφου Τυχικός

ΚΥΡΙΑΚΗ Β' ΝΗΣΤΕΙΩΝ (ΑΓΙΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ ΠΑΛΑΜΑ)

Απόστολος: Εβρ. α' 10 - β'3

Ευαγγέλιο: Μάρκ. β' 1 -12

31 Μαρτίου 2024

Τα θαύματα του Κυρίου μας, είναι γεγονότα ή σημεία Θεοφανείας . Μέσω αυτών πληροφορούμαστε περί του Θεού και τον γνωρίζουμε. Τα θαύματα βεβαίως δεν είναι τα μοναδικά μέσα αποκαλύψεως του Θεού υπάρχουν και άλλα, όπως η διδασκαλία ή η ζωή του Κυρίου μας.

Στο σημερινό θαύμα ακούσαμε, ότι ο Κύριος μας έχει εξουσία να συγχωρεί αμαρτίες και ότι θεραπεύει έναν παραλυτικό, αφού προηγουμένως συγχώρησε τις αμαρτίες του. Από αυτό συμπεραίνεται ότι ο Κύριός μας ως Θεός μπορεί να συγχωρεί αμαρτίες και να θεραπεύει ασθενείς. Είναι ο ιατρός των ψυχών και των σωμάτων. Η σημερινή ευαγγελική περικοπή μάς δίνει την αφορμή να αναφερθούμε σε δύο βασικές αρχές της χριστιανικής Πίστεως σχετικές με την ανθρωπολογία, τη φύση και την κατάσταση του ανθρώπου.

Η πρώτη αρχή είναι, ότι ο άνθρωπος είναι διπλός ψυχή και σώμα. Και τα δύο αυτά συστατικά του είναι δημιουργήματα του Θεού. Όπως νοσεί το σώμα γηράσκει και αποθνήσκει, έτσι και η ψυχή νοσεί, γηράσκει και αποθνήσκει, όχι όμως με τον τρόπο που ασθενεί και αποθνήσκει το σώμα. Άλλης φύσεως και ποιότητας είναι η ασθένεια και ο θάνατος του σώματος, από αυτής που είναι η ασθένεια και ο θάνατος της ψυχής. Ψυχή και σώμα συνθέτουν τον όλον άνθρωπο. Τα δύο αυτά είναι άρρηκτα συνδεδεμένα μεταξύ τους. Ο Σύνδεσμός τους διατηρεί τον άνθρωπο στην παρούσα ζωή, ενώ η διάλυσή τους δημιουργεί το θάνατο του σώματος και τη διάλυσή του. Ένεκα του συνδέσμου ψυχής και σώματος, η κατάσταση του ενός συστατικού επιδρά στην κατάσταση του άλλου. Νοσεί δηλαδή το σώμα, πονάει και η ψυχή. Υγιαίνει η ψυχή, λαμπρύνεται και το σώμα. Το μεν σώμα ασθενεί ως υλικό η δε ψυχή ασθενεί ως πνευματικό στοιχείο. Τις ασθένειες του σώματος τις γνωρίζουμε. Εκείνες που δεν γνωρίζουμε είναι οι ασθένειες και οι εξαλλοιώσεις της ψυχής.

Η ψυχή μας δεν δημιουργήθηκε από τον Θεό με την ποιότητα που έχει τώρα βασανιζόμενη από τα πάθη και τις αμαρτωλές επιθυμίες. Δημιουργήθηκε λαμπρή, φωτεινή, ελεύθερη σε κοινωνία με τον Θεό. Ο Θεός την δημιούργησε «κατ' εικόνα Του». Όπως δηλαδή είναι Εκείνος έτσι δημιούργησε και τη ψυχή μας. Είχε δηλαδή άλλη κατάσταση από αυτή στην οποία βρίσκεται σήμερα. Την φθορά στην οποία υπόκειται ο άνθρωπος την προκάλεσε η αμαρτία που δημιούργησε τα αμαρτωλά πάθη της ψυχής, τον εγωισμό, τον φθόνο, τον φόνο, τη μνησικακία, την πορνεία, τη φιλαργυρία, τη λαιμαργία, την ακηδία και άλλα όμοια πάθη.

Συνέπεια της ψυχικής ασθένειας ήταν η υποταγή του υλικού σώματος στη φθορά και τον θάνατο. Έτσι πρέπει να θεωρούνται όλα τα προβλήματα, ασθένειες του ανθρώπου ως συνέπεια δηλαδή ή της συλλογικής προπατορικής αμαρτίας ή των προσωπικών μας αμαρτιών.

Η δεύτερη αρχή είναι, ότι μόνο ο Κύριος Ιησούς Χριστός έχει τη δύναμη να απαλλάξει τη ψυχή από την τυραννία των παθών, να συγχωρεί τις αμαρτίες μας και να θεραπεύσει και το σώμα μας.

Κατά την διδασκαλία της Αγίας Γραφής, η αμαρτία είναι η εκούσια και με επίγνωση καταπάτηση του θελήματος του Θεού. Την ενεργεί ο άνθρωπος με τη θέληση και τη συγκατάθεσή του. Ονομάζεται ακόμη και ανομία. Ρίζα της αμαρτίας είναι η επιθυμία, η οποία δελεάζει τον άνθρωπο: «Έκαστος δε πειράζεται υπό της ίδιας επιθυμίας εξελκόμενος και δελεαζόμενος». Η αμαρτία είναι χωρισμός και ρήξη της σχέσης του ανθρώπου με τον Θεό. Επομένως εκείνος που δικαιούται να συγχωρεί τις αμαρτίες είναι εκείνος που προσβάλλεται από τη ζωή μας. Και ο Θεός μάς συγχώρησε και συνεχίζει να μας συγχωρεί, όταν εμείς μετανοούμε και ταπειωνόμαστε μπροστά Του.

Είναι συγχρόνως και ιατρός των ψυχών μας. Απαλλάσσει τη ψυχή μας από τα πάθη. Την θεραπεύει με τη δύναμή Του, ώστε να μην υποχωρεί από τις επιθέσεις του διαβόλου. Μόνοι μας δεν μπορούμε να αντισταθούμε στην αμαρτία. Πάντα θα μας νικά ο διάβολος. Ενωμένοι όμως με τον Χριστό είμαστε ισχυροί. Ο διάβολος δεν μπορεί να μας υποδουλώσει. Ο πιστός ενώνεται με τον Χριστό διά των μυστηρίων και κυρίως με το να κοινωνεί του Σώματος και Αίματος του Χριστού.

Όταν η ψυχή είναι ελεύθερη από την αμαρτία τότε και το σώμα ελευθερώνεται από τα δεσμά του θανάτου διά της Αναστάσεως αφού περάσει από τον τάφο. Για να φανεί η στενή σχέση με την οποία συνδέονται ψυχή και σώμα και η αλληλοεπίδρασή τους θα αναφερθούμε στα άφθορα σώματα των αγίων. Τα λείψανα των Αγίων μαρτυρούν αυτή την ελευθερία των υλικών σωμάτων, την νίκη της φθοράς σαν συνέπεια της ελευθερίας της ψυχής που κατοικούσε μέσα σε αυτό και το ζωογονούσε από την αμαρτία. Επειδή οι άγιοι αγωνίστηκαν για να ελευθερωθούν από τα αμαρτωλά πάθη της ψυχής για αυτό και τα σώματα τους μένουν ελεύθερα από τη φθορά, τη σήψη, τη δυσσομία. Μάλιστα ευωδιάζουν και θαυματουργούν επειδή έχουν Άγιο Πνεύμα.

Όλα αυτά τα μηνύματα εκπέμπει το σημερινό ευαγγελικό ανάγνωσμα. Η Εκκλησία μάς τα υπενθύμισε στην περίοδο αυτή του χρόνου για να γνωρίζουμε τον λόγο που αγωνιζόμαστε. Αγωνιζόμαστε μαζί με τον Χριστό να ελευθερωθούμε από την τυραννία των αμαρτωλών παθών. Μόνος του κανείς δεν δύναται να νικήσει. Μόνο με τον Χριστό νικάται η αμαρτία και ο διάβολος γιατί ο Χριστός είναι ο μοναδικός αληθινός γιατρός ψυχών και σωμάτων.

† Αρχιμανδρίτης Δημήτριος Κυριακίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Γ' ΝΗΣΤΕΙΩΝ (ΣΤΑΥΡΟΠΡΟΣΚΥΝΗΣΕΩΣ)

Απόστολος: Εβρ. δ', 14-ε' 6

Ευαγγέλιον: Μαρκ. η', 34-θ', 1

7 Απριλίου 2024

«Σταυρός, ο φύλαξ πάσης της οικουμένης. Σταυρός, η ωραιότης της Εκκλησίας. Σταυρός, βασιλέων το κραταίωμα. Σταυρός, πιστών το στήριγμα. Σταυρός, αγγέλων η δόξα και των δαιμόνων το τραύμα»

(Εξαποστειλάριον Υψώσεως του Τιμίου Σταυρού)

Κυριακή της Σταυροπροσκυνήσεως σήμερα αγαπητοί μου αδελφοί και η εκκλησία μας εν μέσω της μακράς περιόδου της Μεγάλης Τεσσαρακοστής έρχεται να μας θυμίσει τον Σταυρό ως σημείο Θυσίας και Πόνου, αλλά και ως σύμβολο ελπίδας και σωτηρίας. Ο Σταυρός για τους Χριστιανούς είναι το έμβλημα της νίκης έναντι του Θανάτου. Πριν από τον Χριστό ο σταυρικός θάνατος ήταν η χειρότερη τιμωρία που μπορούσε να επιβάλλει ο νόμος σε έναν κακούργο. Ο Χριστός, όμως, με τον σταυρικό του θάνατο, άλλαξε τον τρόπο αντιμετώπισης και θεώρησης του.

Ο Κύριος δεν έστειλε κάποιον από τους Αποστόλους ή τα άλλα μέλη της συνοδείας να πράξουν κάτι πριν Αυτός ο ίδιος το πράξει ή *πάθει*, όπως έστειλε πρώτα τους εβδομήκοντα και έπειτα τους δώδεκα αποστόλους, ανά ζεύγη να κηρύξουν, ο ίδιος παραδόθηκε στους διώκτες του, υπέμεινε τα Πάθη, Σταυρώθηκε και Πέθανε στον Σταυρό μετατρέποντας τον τελευταίο από σήμα Θανάτου σε σήμα της Ζωής.

«Όστις θέλει όπισω μου έλθειν, άπαρνησάσθω έαυτόν, και άράτω τόν σταυρόν αυτού, και ακολουθείτω μοι» (Μκ.8,34) δηλαδή όποιος θέλει να με ακολουθήσει πρέπει να άπαρνηθεί τον εαυτό του και να σηκώσει τον σταυρό του. Ο Χριστός μας καλεί να τον ακολουθήσουμε και πως θα το πράξουμε αυτό; ζώντας εν Χριστώ ζωή και έχοντας ως πρότυπο την διδασκαλία του ευαγγελίου και των πατέρων της εκκλησίας μας.

Παράλληλα, για να ακολουθήσουμε τον Χριστό θα πρέπει να σηκώσουμε τον δικό μας σταυρό και να άπαρνηθούμε τον εαυτό μας πράγμα το οποίο είναι πολύ δύσκολο. Χρειάζονται αγώνες και θυσίες διότι για να άπαρνηθεί κάποιος τον εαυτό του σημαίνει ότι θα πρέπει να κόψει το δικό του θέλημα εμπιστευόμενος πλήρως τον Θεό.

Επιπρόσθετα, ο Χριστός επισημαίνει πως «Ός γαρ αν θέλη την ψυχήν αυτού σώσαι, απολέσει αυτήν· ος δ' αν απολέση την εαυτού ψυχήν ένεκεν εμού και του ευαγγελίου, ούτος σώσει αυτήν.» Οι άνθρωποι οι οποίοι είναι φιλήδονοι τους και θέλουν στη γη να έχουν όλες τις απολαύσεις και την καλοπέραση έχουν ως αποτέλεσμα να τα

χάνουν όλα και να ζημιωθεί η ψυχή τους, αντίθετα, υπάρχουν και οι άνθρωποι που ακολουθούν τον Χριστό και την διδασκαλία Του διώχνοντας από την ζωή τους καθετί αμαρτωλό, σώζουν την ψυχή τους και εξασφαλίζουν επί γης την Βασιλεία των Ουρανών.

Για αυτό αδελφοί μου μιας και βρισκόμαστε στο μέσον της Μεγάλης Τεσσαρακοστής και έχοντας ως εφόδιο και στήριγμα *τω Ζωοποιώ Ξύλω του Σταυρού* θα πρέπει και εμείς να σώσουμε την ψυχή μας όπως χαρακτηριστικά αναφέρει η ευαγγελική περικοπή. Πως όμως θα το επιτύχουμε αυτό; Με την μετοχή μας στην λειτουργική ζωή της εκκλησίας μας, δηλαδή να εκκλησιαζόμαστε συχνά, να εξομολογούμαστε στον πνευματικό μας χωρίς ντροπή, αλλά με συναίσθηση της αμαρτωλότητας μας να έχουμε φόβο Θεού για να συγκωρήσει ο Θεός δια μέσου του πνευματικού τις αμαρτίες μας. Καθαροί και απαλλαγμένοι από την αμαρτία να πορευτούμε προς στο μυστήριο των μυστηρίων την Θεία Κοινωνία, την πηγή της Αθανασίας του Σώματος και του Αίματος του Χριστού που όταν ο χριστιανός λάβει την Θεία Κοινωνία ζει την επί γης Ουράνια Βασιλεία ενώνεται με τον Χριστό αλλά και με όλους τους πιστούς δηλαδή έρχεται σε κοινωνία με την Στρατευόμενη και Θριαμβεύουσα Εκκλησία.

Επίσης, όλοι οι Χριστιανοί θα πρέπει να έχουμε πρότυπο μας τον Χριστό και να τον αγαπάμε χωρίς να ξεχνάμε την θυσία που έκανε για εμάς, αφού Γεννήθηκε από την Παρθένο Μαρία εκπληρώνοντας με αυτό τον τρόπο το Σχέδιο της Θείας Οικονομίας για την σωτηρία των ανθρώπων «Ὁ λόγος σαρξ ἐγένετο και ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν» (Ιω. 1,14) πορεύθηκε την πορεία προς τον Γολγοθά, δέχθηκε τον σταυρικό θάνατο, την ταφή αλλά και την Ανάσταση, αλλά και την Ανάληψη Του, παίρνοντας πάνω Του όλες τις αμαρτίες, χαρίζοντας στο ανθρώπινο γένος την αιώνια ζωή.

Εύχομαι αδελφοί μου να πάρουμε δύναμη από τον Τίμιο Σταυρό που σήμερα προσκυνούμε για να συνεχίσουμε την πορεία προς το Άγιον Πάσχα χωρίς να ξεχνάμε πως ο σταυρός του Χριστού μας μπορεί να ήταν ένα φονικό όπλο την τότε εποχή που κρεμούσαν τους κακούργους αλλά με την σταύρωση του Κυρίου έγινε όπλο σωτηρίας, έγινε όπλο αθανασίας, έγινε όπλο κατά του διαβόλου που ο κάθε άνθρωπος καλείτε να σηκώσει για να οδηγηθεί στο Χριστό, για να οδηγηθεί στην Ανάσταση. Αμήν.

† Αρχιμανδρίτης Οδυσσέας Ασπρομάλλης

ΚΥΡΙΑΚΗ Δ' ΝΗΣΤΕΙΩΝ
(ΟΣΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΗΣ ΚΛΙΜΑΚΟΣ)
Απόστολος: Εβρ. στ' 13-20
Ευαγγέλιον: Μάρκ. θ' 17-31
14 Απριλίου 2024

Πιστεύω, κύριε βοήθει μου τῆ ἀπιστία

Τη δύναμη της πίστεως, της προσευχής και της νηστείας μας διδάσκει σήμερα ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός, μέσα από τη θεραπεία του δαιμονιζόμενου παιδιού που μας διηγείται ο Ευαγγελιστής Μάρκος. Του παιδιού που από μικρό το είχε καταλάβει το πονηρό πνεύμα και συχνά απειλούσε ακόμα και την σωματική του ακεραιότητα, μιας που ο μισόκαλος διάβολος δεν αρκούσαν μόνο στη ζημιά που έκανε στην ψυχή του, αλλά το ωθούσε πότε στη φωτιά και πότε στο νερό, για να το φονεύσει. Ο πατέρας του απευθύνθηκε στους μαθητές του Χριστού, αλλά χωρίς αποτέλεσμα *«Καὶ εἶπον τοῖς μαθηταῖς σοῦ ἵνα αὐτὸ ἐκβάλωσι, καὶ οὐκ ἴσχυσαν»*. Και ο Κύριος, αφού προηγουμένως στηλίτευσε την απιστία των μαθητών Του *«ὦ γενεὰ ἄπιστος, ἕως πότε πρὸς ὑμᾶς ἔσομαι; ἕως πότε ἀνέξομαι ὑμῶν; φέρετε αὐτὸν πρὸς μέν»*, λέει στον πατέρα του παιδιού *«εἰ δύνασαι πιστεύσαι, πάντα δυνατὰ τῷ πιστεύοντι»*. Και εκείνος απαντά *«πιστεύω, κύριε βοήθει μου τῆ ἀπιστία»*. Τότε ο Ιησούς έδωσε το ακάθαρτο πνεύμα από το παιδί, και αργότερα, στην ερώτηση των μαθητών Του για τη δική τους αδυναμία, απάντησε ότι *«τοῦτο τὸ γένος ἐν οὐδενὶ δύναται ἐξελθεῖν εἰ μὴ ἐν προσευχῇ καὶ νηστεία»*

Η δραματική κατάσταση παιδιού και γονέα που παρουσιάζεται στην σημερινή ευαγγελική περικοπή, αδελφοί μου, οδηγεί την σκέψη μας στο παράλληλο σύγχρονο δράμα πολλών παιδιών και δύστυχων γονέων, της τραγικής στα αλήθεια εποχής μας. Πιάνεται η ανάσα μας μπροστά σ' αυτό το δράμα και από την αγωνία και τον πόνο για τους αξιώνοντας μίαν απάντηση και μια σωστή λύση στο δράμα που δημιουργεί τόσο σπαραγμό και κλάμα.

Είχε *«πνεῦμα ἄλαλον»* ο νέος του ευαγγελικού αναγνώσματος και τάσεις αυτοκαταστροφής υπό την επήρεια του δαίμονος. Ευτύχησε όμως να οδηγηθεί από τον πατέρα του στο Χριστό και θεραπεύτηκε. Ο διάβολος, αγαπητοί, είναι οντότης, πρόσωπο και το έργο του είναι καταστρεπτικό για τον άνθρωπο και την δημιουργία, την φύση. Κάποιοι σήμερα ισχυρίζονται ότι ο διάβολος είναι απλή προσωποποίηση του κακού, ψευδαισθηση των χριστιανών, που επιμένουν να βλέπουν παντού δαιμόνια. Η Αγία Γραφή όμως διδάσκει ότι *«εἰς τοῦτο ἐφανερώθη ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἵνα λύσῃ τὰ ἔργα τοῦ διαβόλου»* και ακόμα πως σαρκώθηκε και σταυρώθηκε και αναστήθηκε *«ἵνα διὰ τοῦ θανάτου καταργήσῃ τὸν τὸ κράτος ἔχοντα τοῦ θανάτου, τουτέστιν τὸν διαβόλου»*. Το κακό είναι ότι η παιδεία μας και ὅλος ο πολιτισμός μας, αγνοεί την περί δαιμόνων και διαβόλου πραγματικότητα και όχι μόνο δεν την αντιμετωπίζει, αλλά διστάζει να την ψηλαφίσει και να προβληματισθεί, να μιλήσει για διάβολο και αμαρτία. Έτσι λοιπόν μεγιστοποιείται ο κίνδυνος να μείνει ο σημερινός άνθρωπος ανίσχυρος, αδύνατος, αλύτρωτος.

Σήμερα η δαιμονική επήρεια εκφράζεται στον άνθρωπο με ποικίλους τρόπους. Η πλέον συνήθης της εκδήλωση είναι η έλλειψη κάθε ενδιαφέροντος για τις καθημερινές δραστηριότητες της ζωής, το αίσθημα ανικανότητας, η έμμονη ιδέα πως «δεν αξίζει κανείς να ζει». Αθυμία και πλήρης αδιαφορία για όλα. Και έτσι με πεσμένο ηθικό, χωρίς κανένα κέφι, με πλήρη διαταραχή του ψυχικού συστήματος και εγκατάλειψη κάθε πνευματικού και θρησκευτικού μέσου επικοινωνίας με τον Θεό, επέρχεται και κατάρρευση του νευρικού συστήματος, που οδηγεί σε πλήρη απογοήτευση, μοναξιά και συχνά σε απόγνωση.

Ποια όμως είναι η βασικότερη αιτία όλης αυτής της δραματικής καταστάσεως; Χωρίς αμφιβολία η ψυχική ερημία απ' τη χάρι του Θεού. Ο συγκλονισμός απ' την απιστία και την αθεΐα που προκαλεί φοβερό κενό στον ψυχικό κόσμο του ανθρώπου. Η ατομικιστική, εγωιστική, άνετη ζωή. Ο κορεσμός, η απληστία, η τεμπελιά και φυσικά τα ναρκωτικά. Απ' όπου διώχνεται ο Θεός, το δίχως άλλο, θέτει πόδι την ίδια κιόλας στιγμή ο σατανάς, που εξωθεί τα πράγματα προς την απόγνωση, την ακηδία, την αθυμία, την κατάθλιψη. Είναι όμως καιρός να καταλάβουμε πως μόνο ο ιατρός των ψυχών και των σωμάτων, ο Θεάνθρωπος Ιησούς, μπορεί να βοηθήσει θετικά και αποτελεσματικά. Τα φάρμακα που προσφέρει είναι *«ή αναθέρμανση τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν Θεόν»*. Η προσευχή. Η μυστηριακή ζωή. Η εξομολόγηση για ψυχική ειρήνευση. Προσφέρει τους καρπούς του Αγίου Πνεύματος και μάλιστα της θεϊκής αγάπης, η οποία *«ἔξω βάλλει τὸν φόβον»*.

Δύο μεγάλα όπλα στα χέρια του Χριστιανού είναι η προσευχή και νηστεία. Μπορεί να είναι μικρή η προσευχή, όπως του Τελώνη, του Ασώτου, του Ληστή και δυναμική. Χρειάζεται «ώρα ψυχής» κατά τον Ιερό Χρυσόστομο. Αυτό μετράει. Η νηστεία τροφών και κακιών είναι μαχαίρι που ξεριζώνει τα πάθη από τις ανθρώπινες καρδιές. Φυσικά την νηστεία των τροφών εφαρμόζουν οι υγιείς και όχι οι ασθενείς. Η νηστεία γίνεται σύμφωνα με τις δυνατότητες του καθενός, γιατί την απόλυτη νηστεία, δεν την μπορούν οι πολλοί. Στην πραγματικότητα νηστεία σημαίνει ξηροφαγία, μονοφαγία, λιγοφαγία. Αυτά όμως είναι για τους πολλούς δύσκολα αθλήματα. Τουλάχιστον να κρατούνται οι Τετάρτες και Παρασκευές και οι καθιερωμένες Σαρακοστές. Ο κάθε άνθρωπος νηστεύοντας έχει διπλή υγεία, σωματική και ψυχική.

Με τον τρόπο αυτό, τόσο η νηστεία όσο και η προσευχή τροφοδοτούν την πίστη προς τον Θεό και την ενδυναμώνουν. *«Πιστεύω, κύριε βοήθει μου τῆ ἀπιστία»*, παρακαλεί ο πατέρας της σημερινής περικοπής. Έχω την στοιχειώδη πίστη να αναγνωρίσω την θεότητα Σου και την δύναμή Σου να μεταμορφώσεις τα πάντα γύρω σου προς το καλύτερο. Αναγνωρίζω παράλληλα και την δική μου ανεπάρκεια. Ενίσχυσέ με, αύξησε την πίστη μου, δίωξε τον πειρασμό, δώσε μου την ειρήνη Σου, ανάστησέ με από τα πάθη που νεκρώνουν την ψυχή μου. Αυτή ας είναι και η δική μας προσευχή, όχι μόνο τούτη την περίοδο της εντονότερης νηστείας και προσευχής, αλλά και κάθε ημέρα της ζωής μας.

† Αρχιμανδρίτης Λάμπρος Στυλιανού

ΚΥΡΙΑΚΗ Ε΄ ΝΗΣΤΕΙΩΝ (ΑΓΙΑΣ ΜΑΡΙΑΣ ΤΗΣ ΑΙΓΥΠΤΙΑΣ)

Απόστολος: Εβρ. θ΄ 11-14

Ευαγγέλιον: Μάρκ. ι΄ 32-45

21 Απριλίου 2024

Όλοι μας σχεδόν αγωνιζόμαστε να φέρουμε εις τέλος αυτό το μεγάλο πνευματικό ταξίδι της Μεγάλης Τεσσαρακοστής. Είναι μια περίοδος εγκράτειας, αγώνα, μετάνοιας και εξομολόγησης. Και αυτό το κάνουμε κάθε χρόνο με σκοπό να εμβαθύνουμε στην πίστη μας, να την εκτιμήσουμε και να προσπαθήσουμε να αλλάξουμε την ζωή μας. Και όπως όλα τα ταξίδια τελειώνουν έτσι και το ταξίδι αυτό φθάνει στο τέλος του αφού όπως γνωρίζουμε η σημερινή Κυριακή είναι η τελευταία αυτής της ευλογημένης περιόδου. Σε μια εβδομάδα θα γιορτάσουμε την πανηγυρική είσοδο του Χριστού στα Ιεροσόλυμα και θα ζήσουμε βήμα – βήμα την πορεία Του προς τα πάθη, τον Γολγοθά, τον Σταυρό και την Ανάστασή Του.

Η ημέρα της μεγάλης προσφοράς του Ουρανού προς τη γη πλησιάζει, η αγάπη και το έλεος του Θεού προς τον αποστάτη άνθρωπο κορυφώνεται. Γι' αυτό και η Εκκλησιά μας προσπαθεί λίγες ημέρες πριν από τα σημαντικά αυτά γεγονότα να μας προετοιμάσει ακόμα πιο πολύ με το σημερινό Ευαγγελικό ανάγνωσμα, στο οποίο ο Χριστός μιλάει στους μαθητές του, και διαχρονικά σε όλους εμάς, γι' αυτά που θα συμβούν όταν θα φθάσουν στα Ιεροσόλυμα. Τους λέει ότι θα συλληφθεί και θα παραδοθεί στους αρχιερείς και αφού τον δικάσουν θα τον κλεύσουν, θα τον εμπαιξουν, θα τον μαστιγώσουν, θα τον ταπεινώσουν και στο τέλος θα τον καταδικάσουν σε σταυρικό θάνατο.

Οι μαθητές Του όμως δεν μπορούν να καταλάβουν αυτά που τους λέει γιατί είναι ακόμη προσκολλημένοι με τα βιοτικά και τα γήινα. Και παρ' όλο που έχουν ζήσει κοντά στον Χριστό και Τον έχουν δει με τα ίδια τους τα μάτια να κάνει θαύματα εκείνοι βρίσκονται στο ίδιο σημείο, αφού δεν πιστεύουν ακόμα όσα τους λέει ο Διδάσκαλός τους.

Τα ίδια αυτά λόγια, ο Κύριος, τα απευθύνει και σε εμάς σήμερα πριν την Μεγάλη Εβδομάδα και μας τα θυμίζει με κάθε λεπτομέρεια. Έχουμε διερωτηθεί όμως αν είμαστε καλά προετοιμασμένοι σωματικά και πνευματικά για να ζήσουμε αυτά τα σπουδαία γεγονότα όπως θέλει ο Χριστός; Όλοι μας, ακούγοντας το Ευαγγελικό ανάγνωσμα, καταδικάσαμε σήμερα την συμπεριφορά των παιδιών του Ζεβεδαίου, του Ιωάννη και του Ιακώβου, που ενώ ο Χριστός τους μιλούσε γι' αυτά που θα Του συνέβαιναν, αυτοί ζητούσαν κρυφά από τους άλλους μαθητές, θέσεις σε κυβερνήσεις και επίγεια δόξα. Αν και εμείς κάνουμε το ίδιο και σκεφτόμαστε μόνο το συμφέρον μας και το συμφέρον των δικών μας ανθρώπων, πως θα πορευτούμε μαζί με τον Κύριο;

Πόσες φορές και εμείς δεν ζητούμε από το Θεό άνωφελα πράγματα για την ψυχή μας. Ζητάμε πλούτη, δόξα, χαρές και απολαύσεις. Παρασυρόμαστε από τα σύγχρονα υλικά αγαθά του κόσμου και παραμελούμε την ψυχή μας. Αντικρίζουμε τη ζωή με το δικό μας μάτι, με τα δικά μας συμφέροντα. Και δεν είναι λίγες οι φορές που επιχειρούμε να επιβάλουμε το θέλημά μας στο θέλημα του Θεού.

Οι αδυναμίες και οι υλικές μας ανάγκες μας επιβάλλουν να υποτάξουμε τους εαυτούς μας στο Θεό και να ακούσουμε μόνο την φωνή Του. Και ο Θεός που αγαπά το καλύτερο δημιούργημά Του, τον άνθρωπο, θα δώσει λύσει στα προβλήματα της ζωής μας. Η εμπιστοσύνη που θα δείξουμε στην αγάπη του Θεού ασφαλώς θα φωτίσει και τον δικό μας δρόμο, θα μας εμψυχώνει και θα μας ενδυναμώνει στις δύσκολες μας ώρες.

Για να ζήσουμε, αγαπητοί μου, τα γεγονότα της Μεγάλης Εβδομάδας όπως μας το ζητά ο Κύριος, απαιτείται μόνο ένα πράγμα. Απαιτείται πραγματική μετάνοια. Και μετάνοια σημαίνει αλλαγή τρόπου ζωής, αλλαγή του νου μας. Ο Άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς μας λέει ότι «μετάνοια είναι να μισήσει κανείς την αμαρτία και να αγαπήσει την αρετή. Να απομακρυνθεί από το κακό και να εκτελεί το αγαθό».

Απαιτείται η αλλαγή και η μετάνοια που εφάρμοσε η Μαρία η Αιγυπτία, την μνήμη της οποίας η Εκκλησία μας γιορτάζει σήμερα, Πέμπτη Κυριακή των Νηστειών. Διαβάζουμε στον βίο της, που συνέγραψε ο Άγιος Σωφρόνιος Πατριάρχης Ιεροσολύμων. Την ημέρα της Υψώσεως του Τιμίου Σταυρού, και βλέποντας τους προσκυνητές να εισέρχονται στο Ναό της Αναστάσεως του Κυρίου, προσπάθησε και αυτή να εισέλθει μαζί τους. Όμως κάποιος σαν να την εμπόδιζε. Και αφού προσπάθησε τρεις φορές, υποχώρησε για λίγο και στάθηκε παράμερα σε κάποιο σημείο της αυλής.

Η ίδια λέει: «Μόνο τότε συναισθάνθηκα την αιτία που με εμπόδιζε να προσκυνήσω τον Τιμίο Σταυρό του Κυρίου. Διότι άγγιξε την καρδιά μου λόγος σωτήριος, ο οποίος μου φανέρωσε ότι η ακαθαρσία των έργων μου ήταν αυτή που μου έκλεινε την είσοδο. Άρχισα, λοιπόν, να θρηνώ και να φωνάζω από τα βάθη της καρδιάς μου. Στην συνέχεια απευθύνθηκα στην Παναγία και υποσχέθηκα πως αν αξιωθώ να προσκυνήσω τον Τιμίο Σταυρό, θα εγκαταλείψω τον κόσμο και την αμαρτία. Έτσι, βρέθηκα μέσα στο Ναό και αξιώθηκα να προσκυνήσω τον ζωοποιό Σταυρό, είδα τα μυστήρια του Θεού και αισθάνθηκα πόσο πρόθυμος είναι ο Κύριος να δεχτεί τη μετάνοιά μας». Στη συνέχεια διέσχισε τον Ιορδάνη ποταμό και αποσύρθηκε στην έρημο για να ζήσει την υπόλοιπη ζωή της ασκητεύοντας.

Τελευταία Κυριακή της Σαρακοστής, αγαπητοί μου, σήμερα, και η Εκκλησία θέλει να μας θυμίσει μέσα από το Ευαγγελικό ανάγνωσμα όσα είπε ο Κύριος στους μαθητές Του σχετικά με το πάθος Του. Ταυτόχρονα όμως μας καλεί, αφού μετανοήσουμε και αφήσουμε πίσω μας αυτά που μας κρατούν προσκολλημένους στα πρόσκαιρα και ασήμαντα πράγματα του προσωρινού αυτού κόσμου, να οδηγήσουμε τις καρδιές μας στην σωτηρία του Χριστού, όπως έκανε η Αγία Μαρία η Αιγυπτία. Την σωτηρία που θέλει να προσφέρει ο Χριστός σε όλους μας με τα Πάθη, το Θάνατο και την Ανάστασή Του.

Χρέος ηθικό, λοιπόν, όλων μας, είναι να παραδώσουμε τον νου και την καρδιά μας στο Χριστό, ώστε το άπλετο φώς της διδασκαλίας Του, να ανοίξει και για εμάς το δρόμο της αληθινής ζωής και δόξας που θα μας μεταφέρουν στους ακατάλυτους θρόνους της επουράνιας του βασιλείας.

Αμήν

Οικ. Μάριος Πολυκάρπου

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ

Απόστολος: Φιλπ. δ' 4-9

Ευαγγέλιον: Ιωαν. ιβ' 1-18

28 Απριλίου 2024

Κυριακή των Βαΐων σήμερα όπου ο Χριστός εισέρχεται θριαμβευτικά στα Ιεροσόλυμα για να ακολουθήσει στη συνέχεια η θυσία Του πάνω στο σταυρό όπως ο προφήτης Ησαΐας είπε «ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν ἤχθη». Εἶχε προηγηθεῖ ἡ ἀνάσταση του Λαζάρου καὶ ἡ διαβεβαίωση ἐκ μέρους του Χριστοῦ ὅτι Ἀυτὸς εἶναι ἡ Ζωὴ καὶ ἡ Ἀνάσταση καὶ ὅποιος πιστεύει στον Χριστὸ ἀκόμα καὶ ἀν πεθάνει θα ζήσει αἰώνια. Εἶχε ἐπίσης προηγηθεῖ, ἀπὸ τὴν ἀδελφὴ του Λαζάρου Μαρία ὡς ευχαριστήρια γιὰ τὴν ἀνάσταση του ἀδελφοῦ της, ἡ ἐπάλειψη του Χριστοῦ με ἀφθονο καὶ ακριβὸ μύρο ἀπὸ νάρδο ὡς προμήνυμα του Πάθους καὶ της Ταφῆς Του. Ἄλλωστε ὅταν ὁ Ιουδᾶς ὁ Ἰσκαριώτης, ὁ ὁποῖος ἦταν σκοτισμένος με τὸ πάθος της φιλαργυρίας καὶ διαμαρτυρήθηκε γιὰ τὴ σπατάλη του μύρου, ὁ Χριστὸς εἶπε ὅτι τὸ μύρο αὐτὸ που ἦταν εἰδικὸ γιὰ τὴς ταφές ἐγίνε γιὰ τὴν ἡμέρα της ταφῆς Του «εἰς τὴν ἡμέραν τοῦ ἐνταφιασμοῦ μου τετήρηκεν αὐτό». Ἡ ἀνάσταση του Λαζάρου βεβαίωσε πέρα γιὰ πέρα τους πιστοὺς ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ Μεσσίας καὶ Θεὸς ἀληθινός, ἐνῶ τους ἀνθρώπους που δεν εἶχαν καλές προθέσεις τους ἐξόργισε περισσότερο ὥστε νὰ αποφασίσουν νὰ θανατώσουν καὶ τον Χριστὸ καὶ τον Λάζαρο. Ἡ σημερινὴ εορτὴ ἔχει πολλαπλὰ μηνύματα νὰ μας δώσει, θὰ περιοριστοῦμε ὁμῶς μόνο σὲ δύο.

Πρῶτα τὰ μηνύματα της σημερινῆς εορτῆς μας ἐνισχύουν τὴν πίστη μας στο πρόσωπο του Χριστοῦ ὡς ἀληθινὸ Θεὸ που πορεύεται ἐκούσια πρὸς τὸ πάθος γιὰ τὴ σωτηρία μας. Ὁ λαὸς υποδέχεται θριαμβευτικὰ τον Χριστὸ στα Ιεροσόλυμα κρατώντας στα χέρια τους τὰ βᾶϊα των φοινίκων ὡς ἀκριβῶς εἶχε προφητευθεῖ. Ὁ λόγος που τὸ ἔκαναν αὐτὸ ἦταν ὅτι εἶχε προηγηθεῖ ἡ ἀνάσταση του Λαζάρου, ὁ ὁποῖος ἤρθε πίσω ἀπὸ τους νεκροὺς μετὰ ἀπὸ τέσσερις ὁλόκληρες μέρες. Αὐτὸ τὸ συνταρακτικὸ γεγονός ἔδωσε τὴν διαβεβαίωση καὶ πιστοποίηση των λόγων του Χριστοῦ ὅτι αὐτὸς εἶναι τὸ φῶς του κόσμου, ἡ ἀλήθεια ἡ ἀνάσταση καὶ ἡ ζωὴ. Τον υποδέχονταν ὡς νικητὴ του θανάτου καὶ ἀρχηγὸ της ζωῆς. Πραγματικὰ τὰ δύο μεγάλα κακά της ἀνθρωπότητος τὰ ὁποῖα ταλαιπωροῦν καὶ κατακυριεύουν τον ἄνθρωπο μέχρι καὶ τὴς μέρες μας τον θάνατο καὶ τον διάβολο ὁ Χριστὸς μπορεῖ καὶ νὰ τὰ νικήσει ἀλλὰ καὶ νὰ ὁδηγήσει τον ἄνθρωπο σὴν αἰώνια ζωὴ. Πολλές φορές μάλιστα τὸ ἐπαναλαμβάνουμε «ὁ τὸν θάνατον καταργήσας καὶ τὸν διάβολον καταπατήσας καὶ ζωὴν τῷ κόσμῳ σου χαρισάμενος» ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι αὐτὸς ὁ ὁποῖος κατήγγησε καὶ καταπάτησε τον θάνατο καὶ τον διάβολο καὶ ὁδηγεῖ τον ἄνθρωπο με τὴν Χάρη Του σὴν Αἰώνια Ζωὴ.

Ὁ Χριστὸς εισέρχεται θριαμβευτικὰ σὴν Ἱερουσαλήμ γνωρίζοντας ποιο εἶναι τὸ ἔργο του ἐκεῖ. Ἢδη ἔχει προετοιμάσει ἀρκετές φορές του μαθητῆς του γιὰ τὸ πάθος του λέγοντας τους τὰ γεγονότα με τὴν χρονικὴ σειρά που θὰ συμβοῦν μέχρι τον σταυρὸ, τὴν ταφὴ καὶ τὴν ἀνάστασή Του. Ὅταν μάλιστα οἱ μαθητῆς του του εἶπαν νὰ μὴν εἰσέλθει στα Ιεροσόλυμα γιὰ νὰ ἀποφευχθεῖ ὅλο αὐτὸ εἶπε με αὐστηρότητα ὅτι δεν φρονοῦν τὰ του Θεοῦ ἀλλὰ τὰ των ἀνθρώπων.

Το θέλημα του Θεού είναι η σωτηρία των ανθρώπων η οποία θα επιτυγχανόταν μόνο με τον σταυρό, τον θάνατο και την τριήμερη ανάσταση του Χριστού. Ο Χριστός εκούσια εισέρχεται στα Ιεροσόλυμα ώστε πάνω στον σταυρό να νικηθεί ο θάνατος και ο διάβολος και να χαρίσει στους ανθρώπους που προσβλέπουν με πίστη στον Χριστό την αιώνια Ζωή.

Προϋπόθεση της πνευματικής ζωής και για να μπορέσει ο άνθρωπος να συναντήσει τον Χριστό και να κληρονομήσει την αιώνια ζωή είναι ασφαλώς η απόλυτη πίστη και βεβαιότητα στην Θεότητα και στο σωτηριώδες έργο Του. Χρειάζεται όμως και ο προσωπικός αγώνας να απαλλαγούμε από τα πάθη μας και αντ' αυτών να αποκτήσουμε τις αρετές. Θα έπρεπε αυτό να επιτευχθεί μέσα στις σαράντα μέρες της Μεγάλης Τεσσαρακοστής που υπήρχε έντονος πνευματικός αγώνας με μετάνοια, νηστεία, προσευχή, άσκηση ώστε να είμαστε έτοιμοι να ζήσουμε τα γεγονότα της Μεγάλης Εβδομάδας. Εμείς σήμερα κρατάμε στα χέρια μας κλάδους φοινίκων ή ελαίας κατά την Κυπριακή παράδοση, αλλά λένε οι πατέρες: Αυτά είναι καθαρά συμβολικά. Θα πρέπει περισσότερο να κρατάμε στα χέρια μας τα Βάια των αρετών για να υποδεχθούμε τον Χριστό. Να προσπαθήσουμε να γίνουμε ενάρετοι αποκτώντας τις αρετές για να υποδεχθούμε τον νικητή του θανάτου και τον χορηγό της ζωής. Ακόμα και όμως να μην αγωνιστήκαμε μέχρι τώρα καλούμαστε έστω και την υστάτη όπως ο Χριστός δέχεται τον έσχατο όπως και τον πρώτο να αγωνιστούμε να αποβάλουμε τα πάθη και να αποκτήσουμε τις αρετές. Αντί της πλεονεξίας την ελεημοσύνη προς τους αδελφούς μας, αντί της γαστριμαργίας την νηστεία με την οποία οι άγιοι μας έγιναν θεόπτες, αντί της ακηδίας την προσευχή η οποία ενώνει τον άνθρωπο με τον Θεό, αντί του εγωισμού την μετάνοια και την ταπείνωση με τις οποίες ο Θεός δίνει την Χάρη του, αντί του σκοτισμού του νούς μας από τα πάθη τον φωτισμό που επιτυγχάνεται με όλα τα προηγούμενα αλλά και με την συνεχή επίκληση του ονόματος του Χριστού. Επισφράγισμα όλων η Θεία Ευχαριστία που με το Σώμα και το Αίμα του Χριστού μας ο άνθρωπος ανακαινίζεται, ενισχύεται στον αγώνα του για απόκτηση των αρετών αλλά και κληρονομεί την αιώνια Ζωή για αυτό που ο Χριστός σήμερα εισήλθε στα Ιεροσόλυμα για να μας χαρίσει.

Ας αγωνιστούμε και ας αγωνιζόμαστε σε όλη μας την ζωή να μπορέσουμε να αποκτήσουμε τα βάια των αρετών ώστε με αυτά να υποδεχθούμε και να υποδεχόμαστε κάθε φορά τον Χριστό ως νικητή του Θανάτου και των επιβουλών του κακού και δωρητή της Αιωνίου Ζωής. Καλούμαστε σήμερα να «συμπορευθώμεν αυτώ και συσταυρωθώμεν και νεκρωθώμεν δι' αυτόν ταις του βίου ηδοναίς ίνα και συζήσωμεν αυτώ». Να οδεύσουμε και εμείς μαζί με τον Χριστό, να ζήσουμε τα γεγονότα της Μεγάλης Εβδομάδας να σταυρωθούμε μαζί με τον Χριστό, να αποκτήσουμε τις αρετές για να μπορέσουμε να ζήσουμε μαζί Του.

† ο Πάφου Τυχικός

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΤΥΧΙΚΟΥ

Κυ.	3/3	Τάλα	Τε.	3/4	Αναβαργός (Προηγ.)
Δε.	4/3	Κισσόνεργα, Άγιος Κόνωνας (Εσπ.)	Πα.	5/4	Τσάδα (Γ' Χαιρετισμοί)
Τρ.	5/3	Ακάμιας, Άγιος Κόνωνας	Σα.	6/4	Πωμός, Άγιος Ευφύχιος
Πε.	7/3	Τάλα, Άγιοι Σαράντα (Εσπ.)	Σα.	6/4	Γερσοκήπου, Αγία Παρασκευή (Εσπ.)
Πα.	8/3	Φασούλα, Άγιοι Σαράντα	Κυ.	7/4	Ι.Μ. Τιμίου Σταυρού Μίνθις
Σα.	9/3	Ι.Μ. Αγίου Εφραίμ	Τε.	10/4	Κ. Πάφος, Θεοσκεπάστη (Προηγ.)
Κυ.	10/3	Ποταμιού	Πα.	12/4	Μούταλλος, (Προηγ.)
Τε.	20/3	Πάφος, Άγιος Θεόδωρος (Προηγ.)	Πα.	12/4	Κάθηκας, (Δ' Χαιρετισμοί)
Πα.	22/3	Πάφος, Άγιος Κενδέας (Προηγ.)	Τε.	17/4	Μεσόγη (Προηγ.)
Πα.	22/3	Χλώρακα, Παναγία Χρυσελευσα (Α' Χαιρετισμοί)	Τε.	17/4	Άγιος Κενδέας (Μεγάλος Κανών)
Κυ.	24/3	Ίννια (Εσπ.)	Πέ.	18/4	Πάφος, Απ. Παύλου κ' Βαρνάβα (Προηγ.)
Δε.	25/3	Κάτω Πάφος, Θεοσκεπάστη	Πα.	19/4	Κούκλια, Παναγία Καθολική (Ακάθ. Ύμνος)
Δε.	25/3	Πάφος, Άγιος Θεόδωρος (Δοξολογία)	Πα.	19/4	Ι.Μ. Παναγίας Σαλαμιώτισσας (Αγρυπνία)
Τε.	27/3	Πάφος, Απ. Παύλου κ' Βαρνάβα (Προηγ.)	Τε.	24/4	Μέσα Χωριό (Προηγ.)
Πα.	29/3	Πάφος, Παντάνασσα (Προηγ.)	Πε.	25/4	Γιόλου, Απ. Μάρκου (Προηγ.)
Πα.	29/3	Πέγεια, (Β' Χαιρετισμοί)	Πα.	26/4	Αρόδες, Άγιος Καλανδίων (Προηγ.)
			Σα.	27/4	Μαμώνια
			Κυ.	28/4	Κ. Πάφος, Θεοσκεπάστη (Βράδυ.)
			Δε.	29/4	Έμπα, Παναγία Χρυσελευσα (Προηγ.)
			Δε.	29/4	Πάφος, Απ. Παύλου κ' Βαρνάβα (Βράδυ)
			Τρ.	30/4	Μούταλλος (Προηγ.)
			Τρ.	30/4	Πάφος, Παντάνασσα

ΠΑΝΟΣΙΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΘΕΟΧΑΡΟΥΣ

Σα.	2/3	Άρμου, Αγία Βαρβάρα	Πα.	5/4	Μεσόγη (Προηγ.)
Δε.	4/3	Πάφος, Αγίων Πέτρου και Ελένης	Πα.	5/4	Κινούσα (Γ' Χαιρετισμοί)
Πα.	8/3	Τάλα, Αγίων Τεσσαράκοντα Μαρτύρων	Σα.	6/4	Πάφος, Αγίων Πέτρου και Ελένης
Σα.	9/3	Κούκλια	Τε.	10/4	Αλέκτωρα (Προηγ.)
Σα.	16/3	Πάφος, Αγίων Πέτρου και Ελένης	Πα.	12/4	Άρμου, (Προηγ.)
Τε.	20/3	Πόλη Χρυσσοχούς (Προηγ.)	Πα.	12/4	Πέγεια (Δ' Χαιρετισμοί)
Πα.	22/3	Αυδήμου (Πρωί Προηγ.)	Σα.	13/4	Πάφος, Αγίων Πέτρου και Ελένης
Πα.	22/3	Γαλαταριά (Α' Χαιρετισμοί)	Τε.	17/4	Γιόλου (Προηγ.)
Σα.	23/3	Πάφος, Αγίων Πέτρου και Ελένης	Πα.	19/4	Κάθηκας (Προηγ.)
Δε.	25/3	Μαραθούντα, Παναγία Οδηγήτρια	Πα.	19/4	Πόλη Χρυσσοχούς (Ακάθ. Ύμνος)
Τε.	27/3	Λέμπα (Προηγ.)	Σα.	20/4	Πάφος, Αγίων Πέτρου και Ελένης
Πα.	29/3	Πάφος, Παντάνασσα (Πρωί Προηγ.)	Τε.	24/4	Κρήτου Μαρόττου (Προηγ.)
Πα.	29/3	Γιόλου (Β' Χαιρετισμοί)	Πα.	26/4	Κούκλια (Προηγ.)
Σα.	30/3	Πάφος, Αγίων Πέτρου και Ελένης	Σα.	27/4	Αγία Βαρβάρα
			Κυ.	28/4	Αγία Μαρίνα Χρυσσοχούς (Πρωί)
			Κυ.	28/4	Μεσόγη (Βράδυ.)
			Δε.	29/4	Καλλέπεια (Βράδυ)